

מ"ת 19835/11/19 - מדינת ישראל נגד SAMUEL KAHASAY

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

מ"ת 19835-11-19 מדינת ישראל נ' KAHASAY (עציר)

לפני כבוד השופטת שלומית בן יצחק

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: SAMUEL KAHASAY (עציר)

החלטה

לפני בקשה להארכת מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים, בקשה שעילתה כתב אישום שהוגש ביום 10.11.2019 ומייחס לו עבירות פציעה, עבירה לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1997 והחזקת סכין שלא כדיון, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק זה.

רקע ותמצית טענות הצדדים

עובדות כתב האישום

1. על פי עובדות כתב האישום, ביום 28.10.2019, סמוך לשעה 08:30 שהה י.א (להלן: "המתלונן") בבית קפה ברחוב מסילת ישרים בתל-אביב. המשיב חלף במקום, עצר והכה בחתולתו של המתלונן באמצעות גלגל אופניו הקדמי. בתגובה, תקף המתלונן את המשיב, שנפל ארצה. אז קם המשיב, שלף סכין 'יפנית' מתיקו ודקר את המתלונן בצד שמאל של חזהו, לאורך החזה, בעוצמה, וכן פצע אותו באמתו, בידו ובסמוך לברכו.

המתלונן נסוג לבית הקפה, אך המשיב ניגש לעברו, ואז נגח המתלונן בראשו של המשיב על מנת להרחיקו. המשיב נפל והסכין שאחז בידו נשמטה. לאחר שניסה המשיב לשוב ולאחוז בסכין, מנע זאת המתלונן בכך שדרך על כף ידו. המשיב יצא מבית הקפה לאחר שהמתלונן נטל 'סכין לחם' ונופף בה לעבר המשיב.

כתב האישום מוסיף ומתאר את הפציעות שנגרמו למתלונן כתוצאה ממעשי המשיב, וביניהן חתך בשרירי החזה ושבר בצלע, ואת הטיפול הרפואי שנדרש לו, שכלל אשפוז, הרדמתו והנשמתו במשך ארבעה ימים.

הליכי המעצר

עמוד 1

2. עם הגשת כתב האישום, הוגשה אף בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים, ומעצרו הוארך עד החלטה אחרת. ביום 25.11.2019 הסכימה באת כוחו של המשיב למעצרו עד תום ההליכים, לאחר שניסיונותיה לאתר חלופה לא צלחו. לאחר מכן, ולבקשת התביעה, על אף ההסכמה האמורה, נקבע דיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה.

3. בדיון שהתקיים ביום 23.1.2020 שטחו הצדדים באריכות טענותיהם בנוגע לחומר החקירה, כל צד לשיטתו הוא. בתמצית ייאמר, כי לטענת הסנגוריה פעל המשיב על מנת להגן על עצמו מתקיפת המתלונן, ומשכך חל הסייג לאחריות הפלילית הקבוע בסעיף 34 לחוק. מנגד, טענה התביעה כי על אף שאין מחלוקת כי המתלונן תקף את המשיב, הרי שמעשיו של זה האחרון חרגו מהנדרש לשם הגנתו, כך שאינו יכול לחסות תחת אותו הסייג.

בתום הדיון הובא התיק ללשכתי, לשם עיון והכרעה.

4. אשר לתיק העיקרי, יצוין כי זה קבוע לשמיעת ראיות ביום 2.2.2020, לאחר שנשמעה כפירת המשיב בעובדותיו, לרבות העלאת טענת ההגנה העצמית.

5. במקביל להליך שלפני הוגשה בקשה לחומרי חקירה, נרחבת למדי, שנדונה לפני מותב אחר. זו נדחתה ברובה בכל הנוגע לקבלת חומרים הנוגע לרקעו הנפשי של המתלונן, כמו גם להעברת מידע בדבריו תיקו הסגורים. עוד נדרש בית המשפט לבדיקה בדבר תלונות שהגיש המתלונן כנגד המשיב או אחרים, לשם ביסוס טיעון בדבר היותו גזען ורודף זרים. בהקשר זה נקבע כי על המאשימה להביא תיק מסוים, יחיד, לעיונו של בית המשפט, ולאחר מכן תינתן החלטה משלימה.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בתיק החקירה ושקלתי טענות הצדדים, אני סבורה, כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית, משמעותית, כנגד המשיב. זו נשענת על דברי המתלונן ושניים מעדי התביעה (ד' ו-י'), כמו גם על סתירות משמעותיות בדברי המשיב, ופרכות העולות מגרסתו לגופה. לכך יש להוסיף את מצבו הקשה של המתלונן בסוף האירוע, שאינו עומד בהלימה לפציעה הקלה יחסית שספג המשיב.

7. עם זאת, לא ניתן שלא לתת משקל להתנהלות המתלונן בתחילת האירוע, לגרסת המשיב בנוגע לחששו ממנו, ובמידה מסוימת גם לדבריהן של עדות הראייה ת' ו-נ'. לפיכך, מצאתי כי התשתית הראייתית אינה נטולה קשיים, ואלה עשויים, לאחר עיבודו של מכלול הראיות בתיק העיקרי, לבסס טענתו של המשיב בדבר חלול הסייג הנוגע להגנה עצמית, ובכך להפחית מסיכויי הרשעתו של המשיב מעבר לכל ספק סביר (ראו והשוו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-147 (1996)).

יריעת המחלוקת וסקירת הראיות

התשתית הנורמטיבית

8. בענייננו נגזרת התשתית הנורמטיבית משילוב הוראות סעיפים 34 ו-34טז לחוק, שכותרתם, בהתאמה: 'הגנה עצמית' ו'חריגה מן הסביר'.

על-פי לשון סעיף 34, הנוגע להגנה העצמית: "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

סעיף 34טז, העוסק בחריגה מן הסביר, קובע כי הוראותיו: "לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות הענין לשם מניעת הפגיעה".

9. כידוע: נקודת המוצא היא כי מעשה המקים עבירה בוצע בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית. בענייננו, אין מחלוקת כי המשיב הוא שפצע את המתלונן וגרם לו החבלות המתוארות בכתב האישום, על הנזק - הרב - שנלווה להן. השאלה היא האם, במסגרת ההליך העיקרי, לאחר שמיעת הראיות, יצליח המערער לעורר ספק סביר בדבר קיומו של הסייג לאחריות פלילית, שעניינו הגנה עצמית, וספק זה לא יוסר.

10. לשם כך, ועל פי תנאי הפסיקה, על המשיב להצביע על שישה נתונים, המקימים, יחדיו, את סייג ההגנה העצמית: "ראשית, קיומה של תקיפה שלא כדין; שנית, קיומה של סכנה מוחשית לפגיעה בחייו, בחירותו בגופו או ברכושו, של האדם המתגונן או של זולתו; שלישית, מיידיות, דהיינו - "על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מידי על מנת להדוף את התקיפה, ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה"; רביעית, האדם המתגונן לא "הביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים"; חמישית, נדרשת פרופורציה, "יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מן התקיפה"; ששית, קיומה של נחיצות, קרי - טענת הגנה עצמית תקום לו לאדם רק כאשר לא היתה לו אפשרות להדוף את התקיפה בדרך אחרת, פחות פוגענית" (ע"פ 4784/13 סומך נ' מדינת ישראל, פסקה 162, (18.02.2016); ראו גם ע"פ 4191/05 אלטנאוז נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (25.10.2006)).

11. עיון בכתב האישום מלמד כי למעשה לאירוע שלושה חלקים, סמוכים בזמן ובמקום: חלקו הראשון של האירוע, ולמעשה עילתו, הוא פגיעת אופני המשיב בחתולתו של המתלונן, מחוץ לבית הקפה. חלקו השני, בסמוך מאוד לאחר מכן, התרחש במדרכה הסמוכה לפתח בית הקפה. עניינו תגובת המתלונן לפגיעה בחתולה, תקיפתו את המשיב, ותגובתו של זה: שליפת הסכין ודקירת המתלונן. חלקו השלישי, ושוב: מייד לאחר מכן, מתרחש בבית הקפה. המתלונן נסוג לשם והמשיב אחריו ואז נוגח המתלונן בראשו של המשיב, וזה, לאחר שהסכין נשמטת מידו מנסה לנטלה שוב; המתלונן מונע זאת ממנו בדרך של דריכה על כף ידו. המשיב עוזב את בית הקפה לאחר שהמתלונן מנופף באותה 'סכין לחם' לעבר המשיב.

התשתית הראייתית שבתיק החקירה

12. התשתית הראייתית מורכבת ממגוון נדבכים. מטבעם של דברים - נגבו גרסאות המשיב והמתלונן, ואלו נשמעו גם במסגרת עימות שנערך בין השניים. כן נגבו ארבע עדויות של עדי ראיה לאירוע: שלוש נשים, שתיים מהן לקוחות העסק, אחרת - עוברת אורח, וטבח בית הקפה. אעיר, כי בנוסף אותר תיעוד מצלמות האבטחה.

13. כרקע לדיון בסוגייה הראייתית יש לומר תחילה את הדברים הבאים. עיון בתיק החקירה מעלה כי התיק נחקר בצורה שאינה מיטבית, וזאת בשל מספר היבטים בעלי חשיבות.

14. ראשית, גרסאות עדי הראיה, שלא נדרשו באופן ברור לשלבי האירוע, הן דלות מאוד ועיון בהן לא מאפשר, בשלב זה, קבלת תמונה ברורה אשר למשמעות דבריהם. כל עדי הראיה, למעט אחת, נחקרו מיד עם תום האירוע, דבר שכמובן רצוי כשלעצמו, אך לפני גביית גרסתם של המשיב והמתלונן, גרסאות אשר תחמו את יריעת המחלוקת. היה מקום לחזור לעדים אלה ולשמע מהם התייחסותם לאחר מכן. הדבר לא נעשה ובאופן ברור מקשה כעת על הבנת התמונה במלואה.

15. שנית, לא נערך בירור ממשי בנוגע לטענת המתלונן על היכרותו הקודמת עם המשיב (עניין זה עלה, באופן מסוים, בבקשה שהוגשה מטעם ההגנה לקבל לידיה חומרי חקירה נוספים, אף אם לא זו לא נועדה להבהרת התמונה במלואה, אלא לשם קבלת מידע שיאפשר בחינת דמותו של המתלונן ואופיו). עולה בבירור מדברי המתלונן כי לא רק שקיימת הכרות בין השניים, אלא גם שנלווה לה "דם רע" של ממש. הדבר הוכחש על ידי המשיב, שנדרש לו, לא בצורה מעמיקה, במהלך חקירותיו. לעניין זה עשויה להיות משמעות רבה בנוגע להתנהלות המשיב בתחילת האירוע. אציין, כי עולה בבירור מגרסת המתלונן כי נהג לשבת בבקרים, כשגרה, בבית הקפה, וחתולתו לצידו. ככל שתתקבל גרסת המתלונן בדבר הכרות קודמת לא ניתן לשלול, אם כן, כי המשיב זיהה את המתלונן כמו גם את בעל החיים הצמוד אליו.

16. שלישית, ולו בשלב זה, לא מצאתי כי בתיק נמצאות התשובות לבדיקות פורנזיות שהיו עשויות לשפוך אור על חלק

עדי הראיה לאירוע ודוחות הפעולה

17. על רקע האמור נפנה לסקירת דברי עדי הראיה. אלה, על פניו הם עדים אובייקטיביים, שאינם מקורבים למי מהצדדים (אף כי עובד בית הקפה ציין כי המתלונן, לקוח קבוע כאמור לעיל, מוכר לו). לפיכך, על פניו, יש ליתן משקל משמעותי לדבריהם, שהרי יש להניח כי אלה אינם באים לשרת אינטרס כזה או אחר של מי מהמעורבים. אעיר, כי העדים השונים התייחסו למשיב ולמתלונן על פי צבע עורם (המשיב הוא יליד אריתריאה) דתם או מוצאם. עם זאת, עיון בהודעות מעלה כי ברור למדי למי מהשניים התייחסו אותם עדים, ולפיכך יכוננו בהחלטתי כמשיב או כמתלונן, בהתאמה.

גרסת ד.א.

18. המשטרה מגיעה למקום לאחר ש-ד.א, שהתקשרה למוקד המשטרתי (בדוח הפעולה צוין, בטעות, כי שמה הוא שני). זו מסרה כי עמדה בתחנת האוטובוס הסמוכה לבית הקפה ולאחר ששמעה צעקות "היסטריות" והבינה כי "משהו לא טוב" קורה, התקשרה למשטרה. לדבריה, ראתה את המשיב "מתקרב עם סכין" ולאחר השיחה למוקד, ראתה את "מי שהיה עם הסכין" יוצא החוצה, כאשר בסופו של האירוע, נשמע המתלונן מקניט, פעם נוספת, את המשיב (לדבריה, אמר לו: "עוד איזה הקנטה").

גרסתה של ד' תועדה גם במוקד המשטרתי ומתמלול דבריה שם עולה כי ראתה מישהו "מרים סכין", ובשיחה מאוחרת יותר נשמעת אומרת כי אדם ללא חולצה (הכוונה למשיב, שפשט בסוף האירוע את חולצתו, ש.ב) "דקר".

דוחות הפעולה

19. המשיב לא שיתף המשיב פעולה עם השוטרים שהגיעו למקום, לא נענה להוראותיהם ואף ניסה "להכשיל את האזיקה". המתלונן פונה לבית החולים, הזירה צולמה ונתפסו מוצגים, וביניהם סכינים. המוצגים נשלחו למעבדת הביולוגית במטה הארצי. ככל שנתקבלו תוצאות, אלו לא הוצגו לעיוני; כך גם בעניין ממצאי טביעות האצבע. עוד צוין, כי על פי דוח הפעולה לא נצפו על המשיב שריטות או חבלות, אם כי השוטר שגבה הודעת המשיב ביום האירוע ציין כי זיהה חבלה בשריר האחורי בידו הימנית (ראו שם, ש' 22; קיים אף תיעוד שצולם על ידי השוטר אסף בן נעים).

20. במועד הגעתם, גבו השוטרים הודעות משתי נשים ששהו בבית הקפה וכן מטבח המקום.

גרסת נ.ע.

21. נ.ע ישבה עם חברתה בבית הקפה. לדבריה, המתלונן ישב על ידה, וליטף חתול, והמשיב הלך "עם האופניים". בשלב זה קם המתלונן והחל לצעוק "מה אתה בועט בחתול שלי" והכה את המשיב בחזקה. היא קמה, פנתה למתלונן ואמרה לו: "מה אתה עושה" ואז ראתה כי שניהם החזיקו סכין. כאשר המתלונן לקח סכין "מהשולחן" ו-"לא ראיתי מאיפה הסכין" של המשיב. עוד ציינה כי לא ראתה האם המשיב החזיק בסכין היפנית והאם בעט בחתול ולשאלה מדוע נכנס המשיב לבית הקפה, ציינה העדה, כי האשם במצב הוא המתלונן, שהתקיף את המשיב בצורה קשה.

נ' תושאלה על ידי השוטר מחמוד גדיר עובד לגביית הודעתה וציינה כי ראתה את המתלונן תוקף את המשיב בשל כך שתקף את החתולה, אך לא הבחינה מי תקף את המתלונן.

גרסת ת.ר.

22. ת.ר (שלא ברור עד תום האם היא חברתה של נ.ע), ציינה כי המתלונן הסתער על המשיב עם אגרופים ובעיטות ואז הוציא המשיב סכין יפנית מהתיק שעל האופניים. בשלב זה נכנס המתלונן פנימה ושוב יצא עם סכין אוכל. ת' מסרה כי "תוך שניות הם היו אחד על השני" ועוד לדבריה: "ההתנפלות הייתה ממש מוגזמת ואני מזועזעת".

גם ת' תושאלה על ידי השוטר גדיר, ומסרה כי המתלונן התנפל על המשיב, לאחר מכן הוציא האחרון סכין והקטטה "גלשה פנימה", ומעבר לכך לא הבחינה בדבר.

גרסת י'ל.

23. י'ל, עובד המקום, ציין, עוד טרם גביית גרסתו, בפני השוטר האני רנו, כי ראה את כל האירוע, שתחילתו בתקיפת המשיב על ידי המתלונן נוכח טענות על פגיעה מכוונת בחתולתו. נמסר, כי המשיב הוציא סכין וניסה לדקור את המתלונן ש"לאחר מכן תפס סכין" ועוד ציין, כי "לאחר מכן" הצליח המשיב לדקור את המתלונן באזור הצלעות.

מ-י' נגבו, עוד ביום האירוע, שתי הודעות. בהודעתו הראשונה מסר, כי שני גברים נכנסו בקטטה לבית הקפה, והתחילו להרים ידיים זה על זה. למשיב הייתה סכין יפנית ביד, הוא "ניסה לדקור" והמתלונן ניסה להדפו "ואז הוא הביא לו בצלעות את הסכין, עד לבשר. היה דם". כמו כן מסר העד, כי לאחר שהסכין נפלה מידו הרים המשיב סכין נוספת מהשולחן. ועוד מסר, כי שמע כי המשיב בעט בחתולתו של המתלונן ומשם "הכל התדרדר למריבה בבית הקפה".

מ-י' נלקחה הודעה מפורטת יותר, כחמישים דקות לאחר מכן (בטעות צויין כי התאריך הוא ב-28.1.2019). גם במסגרתה חזר העד על עיקרי הדברים, ובין היתר מסר כי שמע את המתלונן צועק: "אתה בועט לי בחתול, אני אראה לך מה זה". לדבריו, הקטטה "נכנסה" לחלק האחורי של המסעדה, כאשר המתלונן הודף את המשיב ו"בשלב כלשהו" הצליח המשיב לפצוע את המתלונן ו"לצערי", כך סיפר, ראה את הדקירה שבוצעה בדרך של הנפת יד ימין. העד שב על גרסתו לפיה כאשר נפלה הסכין מידי המשיב "הצליח להרים סכין" נוספת.

מצלמות האבטחה

24. להשלמת התמונה, על פי דוחה צפיה בסרטוני מצלמות האבטחה נראית דמות ראשונה מגיעה למקום ולאחריה דמות נוספת ש"הרימה ידה בתנועת אגרוף" כלפי הדמות הראשונה, אך בשל איכות הצילום לא ניתן לזהות את המעורבים (מזכר מיום 30.10.2019 מאת יוחאי שמחה יוסף).

גרסת המתלונן

25. כפי שעלה במהלך הדיון, כנגד המתלונן הוגש כתב אישום על עבירת תקיפה שעניינו אירוע זה; הדיון הראשון בתיק זה קבוע לחודש יוני ש"ז.

26. מהמתלונן נגבתה גרסה מפורטת רק לאחר זמן, בשל מצבו, שכן תחילה, בבית החולים, לא הצליח המתלונן לדבר (ראו דוח פעולה מיום 2.11.2019). עם זאת, עת הגיעו השוטרים למקום ציין לפנייהם: "ישבתי לשתות קפה בבית קפה והבחור ... בעט בחתולה שלי ודחפתי אותו ואז הוא דקר אותי".

27. בהודעתו הראשונה, בה נחקר כעד, מסר המתלונן כי הוא מכיר את המשיב ודיווח עליו למשטרה בעבר כמי שמסתובב עם סכיני גילוח ותערים. לטענתו, המשיב, בכוונת מכוון, פגע בחתולה בדרך של הרמת כידון האופניים והטחתם בראשה, תוך שהוא אמר משהו ב-"אמהרית". המתלונן קם, צעק "למה אתה עושה את זה" ודחף את המשיב עד לנפילתו. לאחר כחצי דקה הוציא המשיב סכין יפנית "עבה, של בעלי מקצוע" וחתך אותו. לדבריו, הבין כי נחתך תוך כדי מאבק, כשנכנסו לבית הקפה. עוד ציין המתלונן, כי לקח "סכין מסור קטנה של לחם" מבית הקפה, לאחר שהבין כי היא נדרשת לשם הגנתו, וזאת בהעדרו של חפץ אחר בו יכול היה לעשות שימוש. המתלונן מסר, כי האירוע הסתיים כאשר הוא עומד בפתח הקפה מנופף עם הסכין לעבר המשיב, שעמד בקצה השני של הרחוב ואומר לו: "זה לא נגמר". בשלביה המאוחרים של הודעתו זו ציין המתלונן כי הבחין בדם שעל חולצתו עוד טרם הכניסה לבית הקפה, וכי, שם, נגח במשיב עם ראשו, וכאשר הסכין בה אחז המשיב נשמטה, דרך על ידו של זה, כשניסה להשיגה. בנוסף סיפר, כי בינו לבין המשיב היה עימות קודם, כחצי שנה קודם לחקירתו, על רקע תלונה שהגיש בנוגע לאיומי המשיב, שהופנו אליו לאחר שהעיר לו על לכלוך המרחב הציבורי ועישון. לדבריו, התלונה לא טופלה על ידי השוטר שהגיע למקום, וזה אף כינה אותו גזען.

28. בהודעתו השנייה של המתלונן, נחקר באזהרה, בגין עבירות תקיפה והחזקת סכין שלא כדיון. בהודעה זו חזר, ככלל, על גרסתו שלעיל, וכן טען, כי ראה את המשיב מכניס ידו לתיק, אך לא ראה את הסכין, וציין, פעם נוספת, כי הדקירה ארעה מחוץ לבית הקפה. עוד מסר, כי החתך שעל ידו של המשיב נגרם בבית הקפה, לאחר שנפל וניסה להשיג שוב את הסכין. המתלונן, שעומת במסגרת הודעה זו עם גרסת המשיב והעדים, לפיה הכה את המשיב ולא רק דחפו ומסר כי "לא היה ולא נברא", כי העדים שקרנים ו-"שמאלנים", ביקש לבדוק את מצלמות האבטחה ולערוך לו "פוליגרף".

גרסת המשיב

29. חלק ניכר מטענותיה של הסנגורית מבוסס על העובדה כי המשיב אינו דובר עברית, עניין שהשפיע לא רק על התנהלותו במהלך האירוע, אלא גם על הבנתו את ששאל בחקירותיו. ייתכן, ובהקשר זה יש להעיר כי תוכן החקירה דל, התשובות קצרות והשימוש במילים מסוימות (למשל, התיבה "הכה" או "הרביץ", בהן נעשה שימוש רב) מעלה שאלות בנוגע לטיב התרגום, אם כי ייתכן כי זה אכן סגנונו של המשיב. עדיין, מדובר בעניין, שבמובהק, יש לבחון בתיק העיקרי, ובעיקר כאשר חקירותיו של המשיב תורגמו כנדרש לשפה הטיגרית.

30. לטענתו של המשיב בגרסתו הראשונה, מיום האירוע, הלך ואז "הרביץ לחתולה" ומישהו בא מאחורה והרביץ לי" (אעיר, כי לאחר מכן ציין המשיב כי לא התכוון להרביץ לחתולה, שכן שמע מוזיקה ולא הבחין בה). לדבריו: "הוא תפס סכין ואני תפסתי סכין, הרביץ לי ואני לו". הסכין בה עשה שימוש מיועדת לטיפול באופניו, נפתחת בלחיצת כפתור והייתה סגורה טרם האירוע. לגרסת המשיב הכה אותו המתלונן בפניו ולאחר מכן הלך למסעדה ומשם הביא סכין. לאחר שהמתלונן שהוא "בגודל של חמור", הגיע עם הסכין, הוציא הוא עצמו את הסכין היפנית, ו-"הרביץ" באמצעותה (תוך שימוש בידו הימנית) למתלונן. הדקירה הייתה בתוך המסעדה, אליה נכנסו שניהם "תוך כדי ריב". את הסכין זרק במהלך הריב ואז לקח סכין נוספת, "כי גם הוא לקח סכין משם"; "בגלל שהוא החזיק סכין של המסעדה גם אני החזקתי את הסכין של מסעדה".

31. בגרסתו השנייה שינה המשיב טעמו בנקודה מהותית. בניגוד לגרסתו הקודמת, ציין כי מיד לאחר שהוכה על ידי המתלונן, והסתובב, הבחין בסכין "של המסעדה" בידו של המתלונן, אותה החזיק בידו הימנית, בה הכה אותו באגרוף. כשנשאל לעניין זה, מסר כי אינו יודע מהיכן הוציא המתלונן את הסכין וכי הוא עצמו הוציא את סכינו רק לאחר שהותקף על ידי המתלונן. לדבריו, שניהם תפסו זה בזה, נכנסו למסעדה ו-"שנינו נפלנו". לשאלה מה עשה עם הסכין שלו מסר (בניגוד להודעה קודמת שם ציין כי זרק אותה), כי הסכין נפלה והוא אינו יודע היכן. כשנדרש לשאלה מדוע היה צריך המתלונן לקחת סכין מהמסעדה, אם כבר היתה אחת ברשותו, מסר כי אינו יודע. עוד ציין כי המתלונן הכה אותו באגרוף באותה היד בה החזיק בסכין. כשנדרש המשיב להבדל בין גרסאותיו בנוגע למועד בו החזיק המתלונן בסכין, מסר כי בזמן החקירה הראשונה "הראש" שלו "לא היה במקום", ולא ידע להצביע על הגרסה הנכונה (שם, ש' 152-155). בנוסף, טען המשיב כי לא היה לו זמן לברוח, שכן המתלונן "בא". כשהוטח בו כי המתלונן היה מורדם במשך מספר ימים, השיב "אז מה" והכחיש הכרות מוקדמת איתו.

32. **בעימות** שנערך בין השניים חזר המתלונן על גרסתו. המשיב מסר כי המתלונן "נתן בוקס" ואז "הביא סכין", וכי המתלונן הכה ראשון עם הסכין.

ניתוח ומסקנות

העדרן של תוצאות בדיקות פורנזיות

33. ראשית אציין, כפי שהזכרתי בתחילת החלטתי זו, כי על פניו, לא בוצעו בדיקות נדרשות, וככל שבוצעו - תוצאותיהן אינן בתיק החקירה. בתיק נתפסו שלושה סכינים. היפנית, בה נעשה שימוש על ידי המשיב ובאמצעותה פצע את המתלונן. השניה, סכין "מסור של לחם", שעל פניו, ועל פי דוח תפיסת המוצגים - נרשמו כמוצגים. עוד אעיר, כי מדוח הפעולה עולה כי נתפסה סכין נוספת ("סכין מטבח צבע כסוף" שאינה סכין עם ידית חומה מעץ (זו, על פניו, נתפסה וסומנה ו.א. 1) וייתכן כי מדובר בסכין המופיעה בתצלום 1 בדוח הצילומים; סכין זו אינה משוננת ונדגם עליה כתם החשוד כדם).

תוצאות הבדיקות לא נתקבלו, ונדמה כי התשובה לשאלה האם המשיב נחתך כתוצאה משימוש בסכין שאינה סכינה הוא (כטענת המתלונן) רלבנטית מאוד בכל הנוגע ליריעת המחלוקת.

זאת ועוד: על המדרכה נראים סימני דם רבים, והיה מקום לבדוק את כיוון נטפי הדם - האם לעבר המסעדה או ממנה, על מנת לקדם את בירור אחת השאלות העיקריות בתיק - האם המתלונן נדקר מחוץ לבית הקפה או בו.

התנהלות המתלונן

34. ב"כ המשיב טענה רבות בנוגע לדמותו של המתלונן והפחד שחש המשיב, נתין זר, שאינו דובר את השפה, ממנו. לטענתה, עבור המשיב, היה מדובר בתקיפה אקראית, והוא נאלץ להתמודד עימה בפתאומיות ובמהירות. בהקשר זה אני סבורה כי קיים צדק לא מבוטל בטענות אלו כידוע, אופן בחינת תגובותיו של אדם במהלך אירוע מסעיר, מכאיב ומעלה חשש לשלומו, תעשה על-פי מצבהדברים הפיזיולוגיים התודעתיים שנוצרו "זמןאמת" (ראו והשוו: ענין **סומר**). לא למיותר לציין כי המשיב אכן, העלה עניין זה, בהודעותיו ("אם היה הורג אותי עם הסכין... קודם?")

35. על אף האמור, וככלל, יש לציין, כי בניגוד למשיב, גרסתו של המתלונן סדורה למדי ועקבית בנקודות המרכזיות. נתתי דעתי לטענות הסנגורית בדבר גזענותו ואמירותיו כנגד עמדותיהם הפוליטיות של העדים, איני סבורה כי יש לתת להן, גם אם ימצאו כנכונות, משקל ממשי לעת הזו ואדגיש, כי עברי הפלילי של המתלונן רחוק, אינו מכביד מאוד, וודאי שאינו רלבנטי לעבירות שלפני. עם זאת, נזכיר שוב כי שתיים מעדות הראיה ציינו כי התקיפה הייתה קשה ומזעזעת. עוד נציין, כי טענתו של המתלונן לפיה בתחילת האירוע לא פגע במשיב, מעבר לדחיפתו, נסתרה על ידי עדות התביעה נ' ו- ת', אינה עומדת בהלימה לנצפה בסרטון מצלמות האבטחה, המתעד הרמת יד בתנועת אגרופו, ולא נתקבלה על ידי המאשימה, שאף הגישה כנגדו כתב אישום על חלקו באירוע.

36. תקיפת המשיב על ידי המתלונן הייתה מהירה ואלימה. על כך נדמה שאין חולק. השאלה היא האם תגובת המשיב לה - דקירת המתלונן בסכין - עומדת בכללי הפסיקה בנוגע לחלות הסייג. הצדדים התמקדו בשאלה האם קיימות ראיות לכך שבשלב הראשון של האירוע תקף המתלונן את המשיב בהיותו מצויד בסכין, או שאחזתו של המתלונן בסכין, שאינה מוכחשת, נעשתה בשלב מאוחר יותר, לאחר פציעתו. התשובה לשאלה זו, נדמה, היא זו שתכריע את גורל התיק, שכן אותה תקיפה ראשונית, שבתומה הופל המשיב ארצה, מכוערת ואלימה ככל שתהיה, אינה מצדיקה פציעתו של המתלונן, בדרך כה חמורה.

עדי הראיה

37. כאמור, קיים חוסר סדר ובהירות בנוגע לרצף האירועים המרכיב את התמונה במלואה. מגרסת א' ניתן לציין כי אכן ראה את מהלך האירוע, כולל ראשיתו, אך לא את כולו, שכן "תפס מרחק" בניסיון להימנע מפגיעה. נ' ו-ת' תיארו את האירוע מתחילתו, כולל את הסתערות המתלונן לעבר המשיב, אך לא ניתן לשלול כי לא הבחינו בכל מהלכו, ונקודה זו לא חודדה במידה הרצויה.

38. האם עדויות עדי הראיה מלמדות כי הסכין היתה בידי המתלונן כבר בתחילת האירוע? בשלב זה ועל יסוד החומר שלפני, נקודה זו אינה ברורה, לא לכאן ולא לכאן.

מדברי נ' עולה כי שני המעורבים אחזו בסכין וכי המתלונן נטלה מהשולחן, אך היא לא נדרשה לשאלה באיזה חלק של האירוע מדובר ולדבריה, לאחר מכן "התרחקה".

מגרסתה של ת' עולה, לכאורה, כי המשיב הוציא את הסכין ורק לאחר מכן המתלונן "נכנס פנימה ואז יצא שוב עם סכין". יציאת המתלונן עם הסכין אינה שנויה במחלוקת, כך גם לגרסתו של המתלונן, אך לא ברור מדבריה האם קדמה לה פציעתו, אם לאו.

גרסתה של ד' נקודתית ואף כי עולה ממנה כי הבחינה במשיב מצויד בסכין, לא ניתן להסיק ממנה, ודאי לא בשלב

זה, מסקנה הרלבנטית ליריעת המחלוקת.

י' מחזק גרסת המתלון באופן ממשי בטענתו כי זה האחרון ניסה להדוף את המשיב וכי זה ניסה להרים סכין אחרת. י' אינו מזכיר כלל ועיקר כי המתלון, בשלב כלשהו, אחז בסכין. לדבריו של י' הריב התחיל "על המדרכה וגלש פנימה", אך לא ברור היכן התרחשה הדקירה עצמה, לגביה ציין כי קרתה "בשלב כלשהו" (אם כי מכרונולוגיית התיאור עולה דווקא כי ארעה במסעדה; ראו הפסקה הראשונה להודעתו השנייה). י' מציין כי חשש לשלמו הוא ועל כן התרחק ממוקד הקטטה. יתכן וניתן לגזור, ולו מכח "כלל הן אתה שומע לאו", העדרה קיומה של סכין בידי המתלון, אך עניין זה לא לובן עד תום עימו.

סתירות ופרכות בגרסת המשיב

39. על גרסת המתלון עמדנו לעיל. גרסתו של המשיב מוקשה מאוד (אף כי בהקשר זה אפנה להערתי שלעיל, בנוגע למלל המופיע בחקירתו - ולמשל: הכה, הרביץ, נפל, זרק - והשאלה האם אכן שיקף במדויק את אמירותיו). ראשית, קיימות סתירות בדבריו בנוגע למועד בו הבחין בסכין שבידי המתלון, הנקודה המרכזית במחלוקת. על-פניו, גרסתו השנייה, לפיה הבחין מיד בסכין שביד המשיב, הייתה צריכה להיות מועלית בהזדמנות הראשונה. לא רק שלא כך היה, אלא נמסרה גרסה פוזיטיבית, שונה משמעותית ממנה (ולפיה, לאחר התקיפה הראשונית, המתלון הלך למסעדה וחזר כשהסכין בידו). סתירה נוספת נמצאה בהבדלי הגרסאות בנוגע ל"נפילת" הסכין בה אחז (לא יודע היכן נפלה, ש' 140), אל מול זריקתה (ראו הודעתו הראשונה, ש' 95-99).

40. זאת ועוד: הגיונה הפנימי של גרסתו האחרונה פגום במידה רבה ומשכך, משליך על אמינותה. איך הכה בו המתלון באגרופו וגם החזיק סכין באותה היד? מדוע השליך את הסכין ביוזמתו (כפי שעלה מגרסתו הראשונה) רק על מנת להצטייד באחרת? מדוע נדרש המתלון לסכין נוספת, אם זו מלכתחילה היתה בידו? וזכיר: בעניין זה עומדת לא רק גרסת המתלון, אלא גם זו שמסר י', שציין במפורש כי סכיניו של המשיב נפלה ואז ניסה להצטייד באחרת. נתונים אלה, כבר כעת בשלב בחינת קיומן של ראיות לכאורה, מקשים על היכולת להסתמך על גרסתו של המשיב.

ומהכלל לפרט - יישום תנאי הסייג לענייננו

41. כפי שצינו לעיל, ששה תנאים נדרשים לשם הקמתו של סייג ההגנה העצמית. בתיק זה, באופן מובהק, לא נדרשו עדי הראיה לשאלות העיקריות במחלוקת, וקיים חסר של ממש בממצאים פורנזיים ובבדיקות שניתן היה לבצע (וככל שבוצעו - תוצאותיהן לא הובאו לידיעתו). משכך, וביתר שאת, הכלל בדבר הצורך בבחינתו הבלתי אמצעית של בית המשפט את הראיות, לאחר שיעברו באותו "כור היתוך" ידוע, היא בעלת משמעות של ממש בהליך זה שלפני. על אף האמור, נבחן את התקיימות תנאי הסייג, אחד לאחד, על יסוד הנתונים הקיימים כעת.

42. **ראשית**, קיומה של **תקיפה שלא כדן**. על-פניו, נדמה כי אין מחלוקת כי המשיב הותקף על ידי המתלון באופן קשה ואלים.

43. **שנית**, קיומה של **סכנה מוחשית** לפגיעה בחייו, בחירותו בגופו או ברכושו, של המשיב. גם מדברי המתלון ניתן להסיק כי נוכח התקיפה, שהובילה אף לשיטתו, לנפילת המשיב ארצה, קמה סכנה לפגיעה בגופו.

44. **שלישית, מיידיות**. האם פציעת המתלון נעשתה כיוון שהיתה דרושה באופן מידי על מנת להדפו? הדברים תלויים, במידה רבה, בהתרשמות בית המשפט מהעדויות הנוגעות לשלב בו נמצאה הסכין בידי המתלון והאם, לאחר הפלת המשיב ארצה (על ידי דחיפה או באמצעות אגרופו), פסק המתלון ממעשיו.

45. **רביעית**, האם המשיב "הביא בהתנהגותו הפסולה" לתקיפתו על ידי המתלון, תוך שצפה מראש את אפשרות התפתחות הדברים; בעניין זה, ככל שתתקבל גרסת המתלון על האלימות שהפגין המשיב כלפי החתולה, שהיתה מכוונת ובלתי אקראית, ניצב קושי של ממש לפני המשיב בניסיונו להציג כי תחילתו של האירוע לא נבעה מהתנהלותו הפסולה שלו הוא עצמו. אעיר, כי לא ראיתי שנתפסו אוזניות באמצעותן האזין המשיב למוסיקה, כפי שטען בניסיונו

להסביר כי פגיעתו בבעל החיים נעשתה בחוסר תשומת לב (ראו ש' 181 להודעתו השנייה). כאמור בהרחבה לעיל, לא נערך בירור בנוגע להכרות ביניהם, עניין שהיה עשוי להשליך גם על שאלה זו. עוד יש לציין, כי מהראיות עולה, כי עוד טרם שניגש למשיב, צעק המתלונן כי זה "בעט" בחתולה (ראו דברי העדים נ' ו-י), ויש באמרה מידית זו על מנת להראות כי לפחות מנקודת מבטו שלו, כך ראה את הדברים, ב-'זמן אמת' ולא בדיעבד.

אכן, על פניו, פגיעה אקראית בבעל חיים, גם אם אהוב, אינה מובילה את האדם הסביר להתנהלות אלימה כפי שהפגין המתלונן. ועדיין, ניתן להניח כי אדם הפוגע באלימות בבעל חיים, צופה מראש כי בעליו לא יהיה מרוצה מהדבר, ויתעמת עם הפוגע על כך. יש להניח כי עמדת ההגנה תהא כי אישיותו של המתלונן או עמדותיו, הן שהובילו לתגובתו נטולת הפרופורציה לפגיעה בחתולה, אך לצורך ההליך שלפני, ככל שגרסת המתלונן בעניין הפגיעה המכוונת בחתולתו תתקבל, ניתן לקבוע כי המשיב צפה מראש תגובה אלימה כתוצאה מאותה הפגיעה.

46. **חמישית**, נדרשת **פרופורציה**, ובמילים אחרות: האם קיים יחס ראוי בין הנזק שנגרם למתלונן - נזק קשה וחמור - כתוצאה מהדקירה, ובין הנזק שהיה עשוי להגרם למשיב. גם עניין זה תלוי בתשובה לשאלה האם המתלונן איים מלכתחילה על המשיב באמצעות הסכין. הפגיעה במתלונן הייתה קשה מאוד, ומורכבת ממספר פציעות בגופו, במקומות שונים, לרבות בחזה, פציעות העשויות ללמד גם הן, וכשלעצמן, על העדר מידתיות. אכן, לא תמיד קיימת הלימה בין חומרת הפגיעה שנגרמה לבין עצמת הסכנה שנסקפה לתוקף הטוען להגנה עצמית, אך עדיין מדובר בשאלה רלבנטית מאוד בבחינת חלקו זה של הסייג. מיקום הפציעות, ריבוי והנזק הקשה שהסבו, מציבות בפני המשיב משוכה גבוהה מאוד שיש לצלחו, בעיקר בהינתן העדר חבלות משמעותיות על גופו הוא.

47. **ששית**, קיומה של **נחיצות**: האם עמדה בפני המתלונן אפשרות אחרת להדוף את התקיפה בדרך שפגיעתה פחותה. ושוב, מדובר בקביעה שתיגזר מהתרשמות בית המשפט מעדויות המעורבים באופן ישיר. נזכיר: הסכין הייתה בתיק, לזה יש רוכסן (כל על פי התמונות), נדרשת לחיצה על כפתור לשם פתיחתה, וכל אלה פעולות הצורכות זמן. על פי אחת מגרסאותיו של המשיב עצמו, המתלונן חזר לבית הקפה, כך שייתכן כי יתברר כי היה ביכולתו של המשיב לסגת מהמקום, חלף העימות עם המתלונן (ראו ע"פ 5266/05 **זלנצקי נ' מדינת ישראל**, פסקה 18 (22.2.07)).

סיכום של דברים

48. בענייננו, נדרש בירור מעמיק מול עדי הראיה, כמו גם התרשמות בלתי אמצעית מהמשיב והמתלונן בנוגע לאופן התרחשות האירוע. התרשמות זו, כך נדמה, באופן מובהק בתיק זה, אף יותר מהרגיל, תחרוץ גורל התיק.

49. סקרנו לעיל את עדות המתלונן, הנתמכת באופן ממשי בדברי י', ואלה מקימים תשתית ראייתית משמעותית לקביעה כי השימוש בסכין שנעשה על ידי המתלונן היה בשלבים מאוחרים של האירוע. לכך יש להוסיף את גרסאותיו הסותרות של המשיב, ואת ריבוי הפגיעות במתלונן, כמו גם עוצמתה הממשית של אחת מפגיעות אלו. משכך, נתוני התיק מעלים כי קושי משמעותי ניצב בדרכו של המשיב להצביע על התקיימות תנאיו של הסייג לאחריות הפלילית, תנאים הנוגעים למידתיות, לפרופורציה ולנחיצות. קושי כאמור קיים גם בנוגע לאופן הפגיעה בחתולה, המהווה, ככל שתתקבל גרסת המתלונן בנוגע לכך, התנהלות פסולה, שאת תוצאותיה ניתן היה לצפות. לא למיותר לציין, כי המשיב התייחס באופן שווה נפש, אדיש, לאופי פציעותיו של המתלונן (תגובתו לעובדת אשפוזו של המתלונן הייתה "אז מה?"; ש' 164-165 להודעתו השנייה), על כך המשתמע מכך.

מנגד, לא ניתן להתעלם ממספר נתונים הפועלים לזכות המשיב. התנהלות המתלונן בתחילת האירוע, העולה מחלק מהעדויות בדבר האפשרות לקיומם של מספר סכינים ועובדת החזקת אחד מהם, בשלב מסוים, בידי המתלונן, קיומה של פגיעה מסוימת בידו של המשיב, כמו גם העובדה כי מדובר באירוע תכופ ומהיר, מציבים קושי - בעל משקל - בפני המאשימה.

משכך, המסקנה היא כי התשתית הראייתית הנוגעת לעבירת הפגיעה אינה בעלת משקל מלא.

החזקת הסכין

50. אשר להחזקתה של הסכין: מדובר בסכין יפנית, גדולה אמנם, והוגדרה גם על ידי המתלונן כסכין שנועדה לצרכי עבודה (ראו תחילת עמ' 2 להודעתו הראשונה). המשיב לא נשאה על גופו, והיא הונחה בתיקו. גרסת המשיב לפיה נעשה בסכין שימוש על מנת לתקן את אופניו, שאכן היו לצדו במהלך האירוע, נשמעה באופן מידי, ועל פניו, אינה בלתי סבירה. משכך, קיים סיכוי של ממש כי המשיב יוכל לשכנע, גם במאזן ההסתברויות, כי החזיקה למטרה כשרה (ראו: רע"פ 7484/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד סג(3) 305; דנ"פ 158/10 פלוני נ' מדינת ישראל (7.2.2010)).

51. החלטתי זו עניינה קיומן של ראיות לכאורה. המשך הטיעון - בפרוטוקול הדיון היום.

ניתנה היום, ב' שבט תש"פ, 28 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.